

Доки
кава

не

охолотне

Усе можна виправити,
якщо є час

Тосікадзу
Кавагуті

Тосікадзу Кавагуті
Доки кава не охолоне

Ця історія – художній твір. Імена людей, назви кафе, організацій тощо вигадані й не мають стосунку до реального життя. Усі збіги – випадкові.

Якби ви могли повернутися в минуле, кого хотіли б там зустріти?

Історія І

Закохані

– О Господи, уже так пізно? Вибач, мушу йти... – ухильно пробурмотів чоловік, підводячись, і потягнувся до своєї валізи.

– Що?.. – озвалася жінка.

Вона дивилася на нього з недовірою. Він не сказав, що *все скінчено*. Проте водночас запросив її – свою дівчину, з якою зустрічався вже три роки, – для *серйозної розмови*... А тепер зненацька повідомив, що їде працювати в Америку. Вирушати мав негайно – за кілька годин. Хай навіть вона не почула від нього цих слів, але здогадалася, що *серйозна розмова* була про кінець їхніх стосунків. Тепер вона знала, якої припустилася помилки, думаючи – сподіваючись, що *серйозна розмова* означала, скажімо, «чи вийдеш за мене?».

– Що? – сухо перепитав чоловік.

Він не дивився в її очі.

– Хіба я не заслуговую на пояснення? – запитала вона.

Жінка звернулася до нього з тим вимогливим тоном, що його він найбільше не любив. Оскільки кафе, де вони зустрілися, розташовувалося в підвалі, вікон там не було. Світло давали тільки шість накритих абажурами ламп, які звисали зі стелі, та єдиний настінний світильник біля входу. Тому всередині завше було тьмяно, мов на старих світлинах. Без годинника годі було визначити, ніч надворі чи день.

На стіні кафе висіли три великих старовинних на вигляд годинники. Утім, стрілки кожного вказували різний час. Чи було це навмисно? А може, вони просто вийшли з ладу? Ті, хто приходив сюди вперше, не могли зрозуміти, у чім річ. Тому їм доводилося звірятися з власними хронометрами. Чоловік так і зробив. Вивчаючи

свій годинник, він узявся розтирати пальцями шкіру над правою бровою, а його нижня губа ледь висунулася вперед.

Жінку цей його вираз особливо дратував.

– Знову цей вираз обличчя?.. Ніби це я в усьому винна! – дорікнула вона.

– Я про таке навіть не думав, – боязко відказав він.

– Ще й як думав! – не вгавала вона.

– ...

Його нижня губа знову ледь висунулася вперед, але він уникав її погляду й нічого не відповів.

Ця нерішучість ще більше розлютила жінку.

– Ти хочеш, щоб я це сказала? – сердито кинула вона.

Узяла свою вже холодну каву. Тепер напій був занадто солодким, і настрої лише погіршився.

Чоловік знову зиркнув на свого годинника й порахував, скільки часу залишилося до вильоту. Невдовзі він мав іти. Не знав, як краще поводитися, тому вкотре підніс руку до брови.

Його постійні зиркання на годинник страшенно її дратували. Вона різко опустила чашку на стіл, і та важко дзенькнула об блюдце...
Дзень!

Від гучного звуку чоловік стрепенувся. Його пальці, які розтирали шкіру над правою бровою, почали смикати волосся. Відтак, легенько втягнувши повітря, він обережно сів на свого стільця й поглянув дівчині в обличчя. Ураз із його лица зникло все те хвилювання, яке переповнювало його до цієї миті.

Насправді воно настільки змінилося, що жінка неабияк здивувалася. Вона опустила очі й дивилася на свої стиснуті кулаки, що лежали в неї на колінах.

Чоловік, який переймався часом, не чекав, доки вона підведе голову.

– Послухай... – почав він.

Це було вже не бурмотіння. Його голос видавався зібраним і рішучим.

Але жінка, ніби бажаючи спинити його від подальших слів, сказала:

– Краще йди.

Вона не підводила очей.

Дівчина, яка вимагала пояснення, тепер не хотіла його чути.

Розчарований, чоловік сидів так нерухомо, ніби зупинився час.

– Хіба тобі не час іти? – запитала вона по-дитячому нетерпляче.

Він спантеличено подивився на неї, ніби не розумів, про що мовилося.

Наче усвідомивши, як егоїстично й вередливо вона поводитися, які прикрі слова йому сказала, дівчина ніяково відвернулася й прикусила губу. Він нечутно підвівся зі стільця й звернувся до офіціантки за барною стійкою.

– Перепрошую, я хотів би заплатити, – сказав він тихо.

Хотів узяти рахунок, але її рука притиснула його до столу.

– Я ще трохи посиджу...

«...і сама заплачу», – хотіла сказати вона, але чоловік висмикнув рахунок з-під її долоні й рушив до касового апарата.

– За все, дякую.

– Ох, я ж просила залишити мені рахунок.

Не підводячись зі стільця, жінка простягнула руку до чоловіка.

Та він навіть не думав обертатися. Вийняв з гаманця банкноту на тисячу єн^[1].

– Без решти, – сказав він і віддав офіціантці гроші разом з рахунком.

Потому він на мить повернув до жінки засмучене обличчя, узяв валізу й вийшов.

Дзень-дзелень.

– ...і це сталося тиждень тому, – сказала Фуміко Кійокава.

Вона всім тулубом повільно опустилася на стіл, ніби луснута повітряна кулька. Опускаючись, дивом не перекинула чашку з кавою,

що стояла перед нею.

Офіціантка й відвідувачка, яка сиділа біля барної стійки, мовчки вислухали розповідь Фуміко й презирнулися. Фуміко напрочуд докладно описала те, що сталося в кафе минулого тижня.

Ще до випуску зі старшої школи вона вивчила шість мов. Закінчивши з відзнакою Університет Васеда^[2], вона влаштувалася в провідну медичну ІТ-компанію в Токіо. На другий рік роботи її вже призначали керівником багатьох проєктів. Вона була розумною зосередженою на кар'єрі жінкою.

Тепер на ній був звичайний офісний костюм: біла блуза, чорна спідниця, піджак. Схоже, вона поверталася додому з роботи.

Її зовнішність, проте, була далеко не звичайною. Маючи витончені риси й ніжні губи, вона скидалася на кінозірку. Її чорне волосся до пліч було таким блискучим, що утворювало навколо її обличчя ледь помітне сяйво. Навіть під таким простим одягом було помітно, яка в неї гарна фігура. Ніби красуня-модель з модного журналу, вона приковувала до себе погляди. Фуміко, безперечно, була тією жінкою, у якій поєднувалися розум і краса. Та хтозна, чи усвідомлювала це вона сама.

Фуміко не належала до когорти людей, які зациклюються на подібному. Вона жила роботою. Це, звісно, не означало, що в неї не було ніяких стосунків. Річ у тім, що працювати їй подобалося більше, ніж крутити романи. Так уже вона любила свою роботу. «Я зустрічаюся з роботою», – говорила вона й відмовляла багатьом залицяльникам так само легко, як здмухувала пил.

Того чоловіка звали Горо Катада. Він був системним інженером і, як і Фуміко, працював у пов'язаній з медициною компанії, хоча й не дуже відомій. Він був її хлопцем, на три роки молодшим за неї. Вони познайомилися два роки тому завдяки клієнтові, над проєктом якого обоє працювали. Чи, радше, він був її хлопцем.

Тиждень тому Горо попрохав Фуміко зустрітися задля «серйозної розмови». Вона підійшла до місця зустрічі в елегантній блідо-рожевій сукні середньої довжини, бежевому весняному пальтечку й

білих туфлях. Певна річ, увагу на неї звернули всі чоловіки, яких жінка минала дорогою. Утім, до такого одягу Фуміко не звикла. Вона від самого початку була затятою трудівницею й до зустрічі з Горо не мала інших нарядів, крім костюмів. У них же вона ходила на побачення з ним – зрештою, зустрічалися вони здебільшого після роботи.

Та коли Горо сказав про «серйозну розмову», Фуміко подумала, що це щось особливе. Передчуваючи щастя, вона й придбала ту сукню.

Одначе у вікні кафе, яке вони вибрали, висіло оголошення: його зачинено через непередбачувані обставини. Прикра несподіванка для Фуміко й Горо. Це кафе було б ідеальним місцем для серйозної розмови, адже кожен столик у ньому стояв у приватній кабінці.

Змушені шукати інше місце, на одній з тихих бічних вуличок вони помітили невеличку вивіску. Оскільки кафе було в підвалі, вони не могли побачити, що там усередині, проте Фуміко сподобалася його назва. То був уривок з пісні, яку вона наспівувала в дитинстві. Вони вирішили зайти.

Фуміко пожалкувала про це рішення, щойно зазирнула досередини. Приміщення виявилось меншим, ніж вона гадала. Сісти можна було або біля барної стійки, або за столик. Однак місць бракувало – лише три стільці біля бару та три двомісних столики щонайбільше для дев'яти відвідувачів.

Ту *серйозну розмову*, яка захопила всі думки Фуміко, їм доведеться провадити пошепки, інакше всі їх почують. А ще їй не сподобалося, що в кафе було лише кілька накритих абажурами ламп, тому все навколо видавалося буро-чорним, мов на старій світлині. Геть кепсько.

Місце для темних справ...

Таким було перше враження Фуміко про кафе. Насторожено озируючись, вона нерішуче підійшла до вільного столика й сіла. Окрім них, усередині було ще троє відвідувачів та офіціантка.

За найвіддаленішим столиком сиділа жінка в білій сукні з короткими рукавами й читала книжку. Найближче до входу сидів

похмурий чоловік. Перед ним лежав розкритий туристичний журнал, і він занотовував якісь замітки до крихітного записника. Жінка біля барної стійки була одягнена в яскраво-червону кофтину й зелені легінси. Кімоно без рукавів висіло на спинці її стільця, а на голові в неї були бігуді. Хтозна чому, та ця жінка кинула погляд на Фуміко й широко всміхнулася. Упродовж їхньої з Горо розмови вона час від часу говорила щось офіціантці по інший бік барної стійки й заходила хрипким сміхом.

Вислухавши пояснення Фуміко, жінка з бігуді сказала:

– Розумію...

Правду кажучи, вона нічого *не розуміла* – просто сказала те, що зазвичай кажуть у подібних ситуаціях. Її звали Яеко Гіраї. Одна з постійних клієнтів кафе. Цього року їй виповнилося 30. Вона працювала в забігайлівці неподалік. Завше приходила сюди випити чашечку кави перед роботою. На голові в Яеко знову були бігуді, але цього разу вона вдягнулась у відвертий жовтий топ без рукавів і бретельок, яскраво-червону коротеньку спідницю й вигадливі фіолетові легінси. Схрестивши ноги, Гіраї сиділа на стільці біля барної стійки й слухала Фуміко.

– Це було минулого тижня. Ви пам'ятаєте, правда?

Фуміко підвелася й звернула увагу на офіціантку за барною стійкою.

– Гм-м-м... так, – ніяково відказала офіціантка, не дивлячись на Фуміко.

Офіціантку звали Казу Токіта. Кузина власника кафе. Підробляла тут, навчаючись в академії мистецтв. У неї було гарненьке обличчя зі світлою шкірою й вузькими мигдалеподібними очима, але без якихось особливих рис. Одне з тих облич, яке, заплющивши очі, ви не зможете пригадати. Інакше кажучи, непоказне. Вона й сама була не дуже показною. Мала небагато друзів. Та це анітрохи її не хвилювало: Казу була з тих людей, які вважали міжособистісні стосунки нудними й виснажливими.

– То... що з ним сталося? Де він тепер? – запитала Гіраї. Вона крутила в руках чашку, і здавалося, що ця розмова не надто її цікавить.

– В Америці, – відповіла Фуміко, надуваючи щоки.

– То ваш хлопець вибрав роботу? – запитала Гіраї, не дивлячись на Фуміко. Вона мала хист цілити прями́сінько в суть будь-якої справи.

– Ні, все не так! – заперечила Фуміко, викотивши очі.

– Невже? Але ж річ саме в цьому, хіба ні? Адже він поїхав до Америки, – продовжувала Гіраї. Вона силкувалася зрозуміти, що мала на увазі Фуміко.

– Невже ви не зрозуміли мого пояснення? – гарячково запитала Фуміко.

– Яку саме його частину?

– Мої почуття до нього наказували закричати: *«Не йди!»*, але я була занадто гордою.

– Небагато жінок здатні визнати таке! – Гіраї пирхнула й театральню відкинулася на спинку стільця, але втратила рівновагу й мало не впала.

Фуміко проігнорувала її реакцію.

– Ви ж зрозуміли, правда? – Фуміко звернулася до Казу, шукаючи її підтримки.

Та вдала, що на мить замислилась.

– Наскільки я зрозуміла, ви не хотіли, щоб він їхав до Америки, так? – чесно запитала вона. Казу теж уміла влучити просто в яблучко.

– Ну, загалом, гадаю, так... не хотіла. Але...

– Вас непросто зрозуміти, – весело озвалася Гіраї, слухаючи, як Фуміко силкується відповісти.

Якби Гіраї була на місці Фуміко, вона б точно розридалася. Закричала б: *«Не йди!»* Це, звісно, були б крокодилячі сльози. Сльози – це зброя жінки. Такої філософії дотримувалася Гіраї.

Фуміко повернулася до Казу, яка стояла за барною стійкою. Її очі блищали.

– Хай там як, я хочу, щоб ви повернули мене до того дня... до того дня тиждень тому! – попрохала Фуміко з незворушним виразом обличчя.

Гіраї першою відреагувала на її божевільне прохання.

– ...Вона хоче повернутися в минуле... – сказала Яеко, повернувшись до Казу й від подиву піднявши брови.

Казу лише ніяково видихнула: «Ох...» – і більше нічого не сказала.

Кілька років тому кафе прославилось завдяки міській легенді про те, що звідси можна повернутися в минуле. Фуміко не цікавили подібні чутки, тож вона відразу про це забула. Минулого тижня вона опинилася там доволі випадково. Але вчора знічев'я переглядала якусь телепрограму, ведучий якої сказав щось про «міські легенди». Ті його слова блискавкою розітнули її думки, і Фуміко зненацька пригадала про кафе. *Кафе, де тебе можуть повернути в минуле.* Спогади були уривчастими, однак дівчина добре запам'ятала цю фразу.

«Можливо, якщо я повернуся в минуле, то зможу все виправити. Можливо, мені вдасться ще раз поговорити з Горо». Вона раз по раз подумки повторювала це фантастичне бажання. Захоплена ним, Фуміко розгубила всю розважливість.

Наступного ранку вона пішла на роботу, геть забувши про сніданок. Увесь день не могла зосередитися. Просто сиділа, намагаючись якось перебути час. *«Я лише хочу переконатися».* Фуміко хотіла якнайшвидше перевірити ту міську легенду й не бажала гаяти жодної хвилини. Її робочий день перетворився на довгу низку помилок. Вона була настільки неуважною, що колега запитала, чи не зле їй, бува. Насамкінець Фуміко вже не могла думати про справи.

Дорога в потягу від її компанії до кафе займала пів години. Фуміко ледь не бігла туди від найближчої станції. Увійшла, захекана, і рушила прямісінько до Казу.

– Будь ласка, поверніть мене в минуле! – попрохала вона, коли Казу ще навіть не встигла договорити: *«Вітаю, ласкаво просимо»*.

З таким самим запалом Фуміко переповідала свою історію, але тепер, побачивши реакцію обох жінок, почувалася якось незатишно.

Гіраї все дивилася на Фуміко зі скептичною посмішкою, а Казу надягнула маску байдужості й уникала зустрічатися з дивачкою поглядом.

Якби дійсно було можливо повернутися назад у часі, тут, напевно, постійно юрмилися б люди. Однак у кафе були тільки жінка в білій сукні, чоловік з туристичним журналом і Гіраї та Казу – ті самі обличчя, що й тиждень тому.

– У минуле можливо повернутися, еге ж? – ніяково запитала Фуміко.

Мабуть, варто було почати з цього запитання. Але тепер це вже не мало жодного значення.

– То можливо чи ні? – не вгавала Фуміко, дивлячись на Казу. Та, як і раніше, уникала зустрічатися поглядом з дивачкою незнайомкою.

– Гм-м... Ох... – ухильно промугикала Казу.

Та навіть від такої відповіді в очах Фуміко знову спалахнув вогник надії. Їй не сказали *«ні»*. Раптом вона збуджено видихнула:

– Будь ласка, поверніть мене в минуле!

Фуміко прохала так палко, що здавалося, вона от-от стрибне на барну стійку.

– Навіщо вам у минуле? – холодно запитала Гіраї, попиваючи ледь теплу каву.

– Аби все виправити. – Обличчя Фуміко зробилося серйозним.

– Он воно що... – Гіраї знизала плечима.

– Будь ласка! – сказала Фуміко голосніше. Її слова луною прокотилися через усе кафе.

Думка про те, щоб вийти за Горо, з'явилась у Фуміко зовсім нещодавно. Цього року їй виповнювалося двадцять вісім, і батьки, які мешкали в Хакодате, неодноразово напосідали на неї з

надокучливими запитаннями на кшталт: «Досі не думаєш про заміжжя?» чи «Досі не зустріла хорошого чоловіка?» Та останнім часом вони допікали ще більше, бо торік вийшла заміж її молодша двадцятип'ятирічна сестра. Окрім неї, у Фуміко був ще молодший двадцятитрирічний брат. Він одружився з місцевою дівчиною, коли вона несподівано завагітніла. Лише Фуміко залишалася незаміжньою.

Заміж вона не поспішала. Проте після весілля молодшої сестри дещо змінила думку. Схилялася до того, що погодиться на шлюб, якщо її чоловіком буде Горо.

Гіраї видобула з леопардової сумочки цигарку.

– Гадаю, краще тобі все до ладу їй пояснити, – сказала вона діловито, прикурюючи цигарку.

– Мабуть, варто, – відповіла Казу безбарвним голосом, обійшла барну стійку й зупинилася перед Фуміко. Дивилася на дівчину добрими очима, ніби намагалася заспокоїти зарюмсану дитину.

– Послухайте... Ви маєте вислухати мене дуже уважно... Гаразд?

– Ем... Що? – Фуміко помітно напружилася.

– Ви можете повернутися в минуле. Це правда... Ви можете повернутися в минуле, але...

– Але?..

– Скільки б зусиль ви не доклали в минулому, теперішнє від цього не зміниться.

Теперішнє не зміниться. Фуміко зовсім не чекала почути подібне – вона не могла змиритися з цією думкою.

– Що? – машинально перепитала вона.

Казу спокійно пояснювала далі.

– Навіть якщо ви повернетесь в минуле й скажете вашому... ем... хлопцеві, який поїхав до Америки, про свої почуття...

– Навіть якщо я скажу йому про свої почуття?

– ...теперішнє не зміниться.

– Що?!

Не бажаючи слухати, Фуміко відчайдушно затулила вуха долонями. Та Казу незворушно промовляла те, що дівчині зовсім не хотілося чути.

– Це не змінить того факту, що він поїхав до Америки.

Фуміко здригнулася всім тілом.

Казу, мовби навмисне, безжалісно пояснювала далі:

– Навіть якщо ви повернетесь в минуле, скажете йому про свої почуття й попросите не їхати, теперішнє не зміниться.

На ці жорстокі слова Фуміко відреагувала імпульсивно.

– А вам не здається, що це суперечить меті повернення в минуле? – запитала вона голосно й зухвало.

– Спокійно... Не треба вбивати посланця, – озвалася Гіраї. Вона затягнулася цигаркою і, схоже, анітрохи не здивувалася реакції Фуміко.

– Але чому? – Очі Фуміко благали про відповідь.

– Чому?.. Я скажу вам чому, – почала Казу. – Бо... таке правило.

Зазвичай у фільмах і романах про подорожі в часі було правило: *не втручатися в те, що може змінити теперішнє*. Скажімо, повернувшись назад і завадивши одруженню чи зустрічі своїх батьків, подорожній у часі міг просто не народитися й зникнути, розчинившись між минулим і майбутнім.

Це правило діяло в більшості відомих Фуміко історій про подорожі в часі, тому вона вірила, що *змінивши минуле, можна змінити й теперішнє*. Саме тому хотіла повернутися в минулий тиждень, щоб почати все заново... На жаль, цій мрії не судилося здійснитися.

Фуміко жадала вичерпного пояснення, чому існувало це безглузде правило, згідно з яким *жодні її дії в минулому не змінять теперішнього*. Та єдине пояснення, яке надала їй Казу, – *тому що це правило*. Вона не назвала причину лише для того, аби подразнити? Чи це було якесь складне поняття, пояснити яке Казу не могла? А може... це просто було правило. Мабуть, Казу й сама не знала причини. Її байдужний вираз обличчя, схоже, свідчив саме про це.

Здавалося, Гіраї тішив розчарований вигляд Фуміко.

– Не пощастило, – сказала вона, задоволено видихаючи хмарку диму.

Гіраї вигадала цю фразу ще тоді, коли Фуміко почала розповідати свою історію, і нетерпляче чекала нагоди її озвучити.

– Але... чому?!

Фуміко відчула, що сили залишили її. Коли вона безпорадно опускалася на стілець, у її голові зненацька промайнув яскравий спогад. Вона читала статтю про це кафе в якомусь журналі. Стаття мала назву «Уся правда про “Кафе, з якого можна повернутися в минуле”, що прославилось завдяки міській легенді». Загалом у ній ішлося ось про що.

Кафе називалося «Funiculi, Funicula»^[3]. Воно стало відомим завдяки довжелезним чергам охочих мандрувати в часі, які щодня вишиковувалися біля його дверей. Однак знайти бодай одну людину, яка дійсно повернулася б у минуле, не вдалося. І все через осоружні правила, яких доводилося дотримуватися мандрівникам у часі. Правило перше: *у минулому можна зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе*. Тому кількість охочих різко скорочувалася. Правило друге попереджувало, що *жодні дії в минулому не змінять теперішнього*. Коли працівників кафе запитали, чим зумовлено таке правило, вони лише знизали плечима.

Оскільки автор статті не зміг знайти бодай одну людину, яка повернулася б у минуле, залишалося загадкою, чи справді це можливо. Та навіть якщо припустити, що таки можливо, та прикра обставина, що теперішнього все одно не змінити, робила всю затію безглуздою.

Стаття завершувалася висновком, що міська легенда доволі цікава, хоча й не зовсім зрозуміло, чому вона досі існує. Наостанок автор зауважував, що, вочевидь, були й інші, невідомі йому правила, яких мали дотримуватися мандрівники в часі.

Фуміко вийшла із задуми. Гіраї сіла за її столик і весело пояснювала решту правил. Поклавши голову на руки, Фуміко

напівлежала на столі, дивилася на цукорницю, дивуючись, чому в кафе не використовують цукор у кубиках, і мовчки слухала.

– Це ще не всі правила. Є лише один стілець, сидючи на якому можна повернутися в минуле, розумієте? А повернувшись у минуле, не можна вставати з того стільця, – сказала Гіраї. – Що ще? – Вона звернулася до Казу, готова загнути п'ятий палець.

– Є ще обмеження в часі, – відповіла Казу, не відводячи очей від склянки, яку саме витирала. Сказала це так, ніби то була якась запізніла думка, що її вона озвучувала сама собі.

– Обмеження в часі? – перепитала Фуміко й машинально підвела голову у відповідь на цю звістку.

Казу ледь усміхнулася й кивнула.

Гіраї легенько штовхнула столик Фуміко.

– Якщо чесно, почувши ці правила, майже ніхто не хоче повертатися в минуле, – сказала вона, вочевидь, вельми задоволено. Реакція Фуміко дійсно її тішила.

– У нас давно не було таких відвідувачів, як ви – одержимих бажанням повернутися в минуле.

– Гіраї... – мовила Казу суворо.

– Життя не буває ідеальним. Вам краще змиритися й забути, – оголосила Гіраї. Вона вже була готова продовжити свою тираду.

– Гіраї... – повторила Казу ще суворіше.

– Ні... Ні, я вважаю, що в цій ситуації потрібно бути відвертим... Еге ж?... Ха-ха. – Гіраї голосно розреготалася.

Ці слова добили Фуміко. Вона геть знесиліла й знову опустила голову на руки.

А потім з протилежного боку кафе долинув голос...

– Можете долити мені кави? – запитав чоловік, який сидів за найближчим до входу столиком із розкритим туристичним журналом.

– А... Так, – відгукнулася Казу.

Дзень-дзелень.

– Вітаю. – Голос Казу луною прокотився через усе кафе.

Досередини зайшла жінка. На ній був бежевий кардиган поверх сукні-сорочки блілого кольору морської хвилі. Узута вона була в червоні кеди, а на плечі мала велику білу полотняну торбу. Очі цієї світлошкірої жінки були круглими й сяяли, наче в маленької дівчинки.

– Привіт, Казу.

– Сеструню!.. Привіт!

Казу називала її *сеструнею*, але насправді ця жінка була дружиною її кузена й звали її Кеї Токіта.

– Схоже, сакура вже відцвіла, – усміхнулася Кеї. Однак не схоже було, щоб її це засмутило.

– Так, дерева майже голі.

Казу говорила приязно та ввічливо, але не так офіційно, як тоді, коли вона розмовляла з Фуміко. Тепер її голос звучав більш м'яко, лагідніше.

– Добрий вечір, – привіталася Гіраї, пересідаючи зі стільця за столиком Фуміко до барної стійки, ніби їй уже набридло потішатися над нещастям Фуміко. – Де ти була?

– У лікарні.

– Щось трапилось? Чи звичайний медогляд?

– Так.

– Сьогодні ти трохи рум'яніша.

– Так, я добре почуваюся.

Кеї перевела погляд на Фуміко, яка досі лежала на столі, і допитливо схилила набік голову. Гіраї легенько кивнула, і Кеї зникла в кімнаті позаду барної стійки.

Дзень-дзелень.

Щойно Кеї зникла в затильній кімнаті, у дверях з'явилась голова кремезного чоловіка – той схилився, щоб не вдаритися нею об одвірок. Він був одягнений у легенький піджак, а під ним мав на собі форму кухаря, що складалася з білої сорочки й чорних штанів. У його правій руці побрязкувала чималенька в'язка ключів. Чоловіка звали Негаре Токіта, і він був власником кафе.

– Добрий вечір, – привіталася Казу.

Негаре у відповідь лише кивнув і звернув погляд своїх вузеньких мигдалеподібних очей на чоловіка з туристичним журналом, який сидів за найближчим до входу столиком.

Казу пішла на кухню по каву, аби наповнити порожню чашку, що її мовчки простягнула Гіраї, доки та, спершись одним ліктем на барну стійку, тишком розглядала Негаре.

Негаре стояв навпроти чоловіка, який не відривався від свого журналу.

– Фусагі, – сказав він обережно.

Кілька секунд чоловік на ім'я Фусагі ніяк не реагував, ніби й не чув, що його кличуть. Відтак повільно підняв очі на Негаре.

Негаре ґречно кивнув і сказав:

– Привіт.

– О, привіт, – відказав Фусагі з порожнім виразом обличчя й відразу повернувся до свого журналу.

Негаре ще мить постояв на місці, розглядаючи Фусагі.

– Казу, – гукнув він на кухню.

– Що? – Казу визирнула з кухні.

– Зателефонуй, будь ласка, Когтаке.

Його прохання дещо спантеличило дівчину.

– Так, вона шукала.

Казу зрозуміла, що він мав на увазі.

– Ох... Звісно, – відповіла вона.

Наливши Гіраї кави, дівчина пішла до затильної кімнати, аби зателефонувати.

Негаре зиркнув на Фуміко, яка напівлежала на столику, зайшов за барну стійку й узяв з полиці склянку. Дістав з холодильника під барною стійкою пакет помаранчевого соку, недбало налив у склянку й випив його з одного маху.

Відтак пішов на кухню помити склянку. За секунду почулося постукування нігтів по барній стійці.

– ? – Негаре вистромив з кухні голову.

Гіраї легенько понадила його рукою. Негаре мовчки підійшов, не встигнувши навіть витерти руки. Гіраї присунулася ближче до нього.

– Що сказали в лікарні? – пошепки запитала вона Негаре, який шукав паперового рушника.

– Гм-м... – промугикав він. Може, це й була його відповідь, а може, він просто насупився, бо ніяк не міг знайти того паперового рушника.

Гіраї запитала ще тихіше:

– Які результати обстеження?

Не відповідаючи на її запитання, чоловік пошкрябав перенісся.

– Погані? – похмуро вела далі Гіраї.

Вираз обличчя Негаре не змінився.

– Ознайомившись із результатами, вони вирішили, що вона не потребує госпіталізації, – пробурмотів Негаре собі під ніс.

Гіраї тихенько зітхнула.

– Зрозуміло... – сказала вона й зиркнула в бік затильної кімнати, де була Кеї.

Кеї від народження мала слабке серце. Вона часто лежала в лікарні. Утім, завдяки життєрадісності й веселій вдачі Кеї завжди посміхалася, хай яким тяжким не був би її стан. Гіраї добре знала про цю властивість Кеї, тому перепитала в Негаре.

Негаре врешті знайшов паперового рушника й узявся витирати руки.

– А як справи в тебе, Гіраї? Усе гаразд? – запитав він, змінюючи тему.

Гіраї не зовсім розуміла, що він мав на увазі, і здивовано розширила очі.

– Це ти про що? – запитала вона.

– Твоя сестра вже не раз приходила, аби зустрітися з тобою, хіба ні?

– А... Так, приходила, – знехотя відповіла Гіраї й почала роззиратися.

– Твої батьки мають готель, так?

– Так, мають.

Негаре не знав подробиць, але чув, що Гіраї пішла з дому й тепер готелем керувала її сестра.

– Мабуть, твоїй сестрі нелегко самій давати всьому раду.

– Ні, вона справляється. Моя сестра знає, як упоратися з такою роботою.

– І все ж...

– Минуло багато часу. Я не можу повернутися додому, – відрізала Гіраї.

Вона дістала з леопардової сумочки величезного гаманця. Він був таким великим, що більше скидався на книжку. Почувся брязкіт – Гіраї почала перебирати монети.

– Чому?

– Навіть якби я повернулася додому, з мене не було б ніякої користі, – сказала Гіраї, схиливши набік голову, і ніяково всміхнулася.

– Але... – Негаре хотів сказати ще щось.

– Отож, дякую за каву. Мушу йти, – перервала його Гіраї.

Вона поклала гроші за каву на барну стійку, підвелася й рушила до дверей, ніби тікала від цієї розмови.

Дзень-дзелень.

Збираючи монети, які залишила Гіраї, Негаре зиркнув на Фуміко. То був лише один погляд. Його не надто цікавило, ким була ця жінка,

яка лежала долілиць на столику. Він згріб монети у свою величезну долоню й знічев'я кілька разів підкинув їх.

– Агов, брате... – гукнула Казу й вистромила голову. Вона називала Негаре «братом», але він був її кузеном.

– Що?

– Тебе кличе сеструня.

Негаре оглянув кафе.

– Добре, іду, – сказав він і висипав монети в долоню Казу.

– Когтаке сказала, що скоро прийде, – додала Казу.

Негаре лише кивнув у відповідь.

– Приглянеш за кафе, гаразд? – запитав він, зникаючи в задній кімнаті.

– Звісно, – відповіла вона.

Щоправда, у кафе були лише жінка, яка читала книжку, Фуміко, яка лежала на столику, і Фусагі, який щось занотовував із розгорнутого перед ним журналу. Висипавши отримані монети до касового апарата, Казу забрала чашку з кавою, яку залишила Гіраї. Один з трьох старих настінних годинників глибокими резонаторними ударами пробив п'яту.

– Каву, будь ласка. – Це Фусагі гукнув Казу, піднявши свою чашку. Він досі не отримав кави, про яку просив раніше.

– Ох... Уже йду! – Казу отямилася й побігла на кухню.

Вона повернулася з наповненою кавою прозорою склянкою карафкою.

– Навіть цього було б достатньо, – пробурмотіла Фуміко, досі розпластана на столику.

Наливаючи каву Фусагі, Казу краєм ока спостерігала за Фуміко.

– Навіть це я можу пережити. – Ураз Фуміко випросталася. – Не біда, якщо нічого не зміниться. Нехай усе залишається як є.

Вона спритно підвелася й підійшла до Казу, навіть дещо заблизько. Обережно опускаючи чашку перед Фусагі, Казу насупилась і відступила на кілька кроків.

– Так... гм... – промугикала вона.

Фуміко підійшла ще ближче.

– То поверніть мене... на тиждень назад!

Усі її сумніви наче враз пощезли. У її голосі більше не було сумнівів. Залишилося лише збудження від думки про шанс повернутися в минуле. Її ніздрі надувалися від неприхованого захвату.

– Ем... але...

Почуваючись незатишно так близько від Фуміко, Казу обійшла її збоку й сховалася за барною стійкою.

– Є ще одне важливе правило... – почала вона.

У відповідь на її слова Фуміко підняла брови ледь не на середину чола.

– Що?.. Є ще якісь правила? – вигукнула вона.

Ви не можете зустрітися з людьми, які не відвідували кафе. Теперішнє не зміниться. Є лише один стілець, сидячи на якому можна повернутися в минуле, і не можна вставати з цього стільця. Також є обмеження в часі. Фуміко рахувала, загинаючи пальці, і ці правила щоразу більше її дратували.

– Це правило, мабуть, найскладніше.

Фуміко й так добряче нервувала через ці осоружні правила, а тут ще одне, *найскладніше* правило. Від цього її серце могло от-от розірватися. Та Фуміко прикусила губу.

– Якщо вже так, то нехай... Ну ж бо, скажіть мені. – Фуміко схрестила руки на грудях і кивнула Казу, наче наголошуючи, що не відступиться.

Казу різко втягнула повітря, ніби хотіла сказати: «Розкажу», і побігла на кухню поставити на місце прозору скляну кавову карафку, яку тримала в руках.

Залишившись на самоті, Фуміко глибоко вдихнула, аби опанувати себе. Її основною метою було повернутися в минуле, щоб якось запобігти від'їзду Горо до Америки.

Просити його залишитися видавалося неправильним, але якби вона зізналася, що *не хоче, аби він їхав*, Горо міг відмовитися від переїзду до Америки. Якби все склалося добре, можливо, їм узагалі не довелося б розставатися. Хай там як, головною причиною повернення в минуле було бажання *змінити теперішнє*.

Але якщо теперішнє змінити неможливо, ніщо не могло зарадити переїзду Горо до Америки та їхньому розставанню. Попри це Фуміко прагнула повернутися в минуле – вона хотіла побачити його. Тільки б повернутися. Фуміко всім серцем жадала здійснити цю неймовірну мандрівку.

Вона не була певна, гарна це ідея чи погана. «*Авжеж, гарна, що в цьому може бути поганого*», – переконувала себе. Коли Фуміко відсапнула, повернулася Казу. Обличчя Фуміко скам'яніло, ніби в обвинуваченого, який чекав на вирок суду. Казу зупинилася за барною стійкою.

– Повернутись у минуле можна, лише сидячи на певному стільці в цьому кафе, – оголосила вона.

Фуміко відреагувала миттєво.

– На якому стільці? Де мені сісти? – запитала вона й роззирнулася так рвучко, що навіть повітря засвистіло.

Ігноруючи реакцію Фуміко, Казу обернулася й прикипіла очима до жінки в білій сукні.

Простеживши за її поглядом, Фуміко теж поглянула на жінку.

– На отому, – неголосно відповіла Казу.

– На отому? Де сидить та жінка? – прошепотіла Фуміко над барною стійкою, не відриваючи очей від незнайомки в білій сукні.

– Так, – просто відповіла Казу.

Та не встигла вона договорити це однісіньке слово, як Фуміко вже рушила до жінки в білому.

Здавалося, що життя проходило повз неї. Її біла, майже прозора шкіра різко контрастувала з довгим чорним волоссям. Хоча настала весна, повітря було ще доволі прохолодним і щипало голу шкіру. Але жінка була вдягнена в сукню з короткими рукавами, і ніде не було

видно її куртки. Фуміко відчувала: тут щось не так. Та ніколи було цим перейматися.

Фуміко звернулася до жінки:

– Ем-м... Даруйте, чи можу я попросити вас помінятися зі мною місцями?

Вона щосили стримувала нетерплячку. Була впевнена, що говорила ввічливо й не сказала нічого образливого. Однак жінка в білій сукні зовсім не звернула на неї уваги. Ніби й не чула. Це дещо спантеличило Фуміко. Часом людина так поринає в книгу, що не чує нічого навколо. Певно, річ саме в цьому.

Вона спробувала знову.

– Агов?.. Ви мене чуєте?

– ...

Жінка в білій сукні все одно не відповідала.

– Ви марнуєте час, – несподівано сказав хтось за спиною Фуміко.

Це була Казу. Фуміко не відразу зрозуміла, що вона мала на увазі.
«Ви марнуєте час».

«Я лише хотіла попросити її поступитися мені цим стільцем. Чому це я марную час? Невже я змарнувала час, увічливо попросивши її? Заждіть... Можливо, це ще одне правило? Невже є ще якісь правила? Якщо це справді так, то вона могла б сказати щось розумніше, ніж “ви марнуєте час”»...

Такі думки заповнили голову Фуміко. Але вона запитала лише: «Чому?» – з по-дитячому безпосереднім виразом обличчя.

Казу поглянула простісінько їй у вічі.

– Тому що та жінка... привид, – надзвичайно серйозно сказала вона.

Не було схоже, що вона бреше.

У голові Фуміко знову зародилися думки.

«Привид? Справжній привид, який завиває страшним голосом? Як той, що влітку з'являється під плакучою вербою? Вона сказала це так буденно – може, я щось недочула? Але яке ще слово схоже на “привид”?»

Голова Фуміко тріщала від безлічі сплутаних думок. Та вона знову поставила просте запитання:

– Привид?

– Так.

– Ви мене розігруєте.

– Ні, чесно, вона справді привид.

Фуміко спантеличено вклякла. Їй не хотілося розпитувати, чи дійсно існують привиди. Краще цього не знати. Проте змиритися з тим, що жінка в білій сукні привид, було неможливо. Вона здавалася надто реальною.

– Послухайте, я можу чітко...

– ...її бачити, – довершила Казу, ніби знала, що збиралася сказати Фуміко.

Фуміко почувалася ні в сих ні в тих.

– Але...

Не замислюючись, Фуміко простягнула руку до плеча жінки. Вона вже хотіла її торкнутися, коли Казу сказала:

– Ви можете торкнутися її.

Казу знову мала готову відповідь. Фуміко поклала руку жінці на плече, пересвідчившись, що й справді може її торкнутися. Жодних сумнівів, вона відчувала плече жінки й тканину сукні, що прикривала її шкіру. Неможливо було повірити, що ця жінка привид.

Фуміко обережно забрала руку. Відтак ще раз торкнулася плеча жінки. Повернулася до Казу, ніби хотіла сказати: «Я точно можу її торкнутися. Називати її привидам – справжнісіньке божевілля!»

Однак обличчя Казу залишалося незворушним.

– Вона привид.

– Справді?! Привид?

Фуміко кивнула в бік жінки й доволі зухвало подивилася в обличчя Казу.

– Так, – упевнено відповіла дівчина.

– Неможливо. Не вірю.

Фуміко не могла повірити, що жінка, яка сиділа перед її очима, була приви́дом. Якби вона могла бачити її, але не мала змоги торкнутися, то, напевно, повірила б. Але ж ні. Фуміко могла торкнутися жінки, і та мала ноги. Назви книжки, яку вона читала, дівчина ніколи не чула. І все ж книжка видавалася цілком звичайною, з тих, які можна придбати будь-де. Отож, у Фуміко з'явилася теорія.

Насправді неможливо повернутися в минуле. Це кафе не може перенести вас назад у часі. Це лише рекламний хід, щоб заманити більше клієнтів. Узяти хоча б ті нескінченні осоружні правила. Вони – лише перша перепона, яка примушує охочих повернутися в минуле відмовитися від свого задуму. Якщо ж відвідувачі здолали цю першу перепону, перед ними відразу постає друга. Їм розповідають про привида, аби налякати й змусити відмовитися від цієї ідеї. Жінка в сукні просто грає свою роль. Вона прикидається приви́дом.

Від цих думок Фуміко стала впертою як ніколи.

«Якщо все це – брехня, то й нехай. Але я на неї не куплюся».

Фуміко звернулася до жінки в білій сукні якомога люб'язніше.

– Послухайте, це ненадовго. Будь ласка, дозвольте мені сісти тут.

Проте її слова, схоже, навіть не долетіли до вух жінки. Вона читала, анітрохи не звертаючи уваги на Фуміко.

Така її поведінка не на жарт розлютила дівчину. Вона схопила незнайомку за передпліччя.

– Сійте! Не робіть цього! – крикнула Казу.

– Послухайте! Досить! Досить ігнорувати мене!

Фуміко спробувала силою зрушити жінку в білій сукні зі стільця. І тоді це сталося...

– ?!

Жінка в білій сукні зненацька широко розплющила очі й люто зиркнула на Фуміко.

Дівчина враз відчула, ніби її тіло поважчало в кільканадцять разів. Здавалося, що на неї накинули десятки ковдр. У кафе зробилося так

темно, наче горіла лише одна свічка. Пролунало якесь нелюдське потойбічне завивання.

Фуміко цілковито паралізувало. Нездатна поворухнути жодним м'язом, вона впала на коліна й зіщулилася на підлозі.

– Ай! Що відбувається? Що відбувається?

Фуміко й гадки не мала, що з нею коїлося. Казу із самовдоволенням виразом «я ж вам казала» байдуже відповіла:

– Вона вас прокляла.

Почувши слово «прокляла», Фуміко не відразу зрозуміла, про що мова.

– Що?.. – простогнала вона.

Не в змозі чинити опір цій невидимій силі, яка, здавалося, щоразу дужчала, Фуміко притислась обличчям до підлоги.

– Що?.. Агов?.. Що це таке? Що відбувається?

– Це прокляття... Ви не послухали мене й зробили те, що зробили, а вона прокляла вас, – повторила Казу, повертаючись на кухню.

Фуміко залишилася розпластаною на підлозі.

Лежачи долілиць, вона не бачила, як Казу пішла, але добре почула одним притиснутим до підлоги вухом, як віддалялися її кроки. Обличчя напружилося, а все тіло тремтіло так, ніби на неї вилили крижану воду.

– Що? Ви, мабуть, жартуєте. Погляньте на мене! Що мені зробити?

Відповіді Фуміко не отримала. Вона почала здригатися.

Жінка в білій сукні зі страхітливим виразом обличчя спопеляла її поглядом. Вона видавалася зовсім іншою людиною, не тою, яка ще кілька хвилин тому спокійно читала книжку.

– Допоможіть мені!.. Благаю, допоможіть! – закричала Фуміко в напрямку кухні.

Можливо, почувши її крики, Казу незворушно повернулася. Фуміко не бачила цього, але та тримала в руці скляну кавову карафку. Дівчина почула, що до неї наближаються кроки, але зовсім не розуміла, що коїлося. Спершу ті правила, потім привид, а тепер – прокляття. Це страшенно спантеличувало.

Казу навіть не натякнула, чи збиралася вона взагалі їй допомагати. Фуміко вже хотіла щосили крикнути: *«Допоможіть!»*

Та саме цієї миті...

– Бажаєте ще кави? – Фуміко почула, як Казу запитала буденним тоном.

Фуміко не тямилася від люті. Ігноруючи її в такій лячній ситуації, Казу не лише *не* допомагала їй – вона пропонувала жінці в білій сукні каву. Фуміко була ошелешена. *«Мені чітко сказали, що ця жінка – привид, і я даремно не повірила. Припустилася помилки й тоді, коли схопила жінку за руку й спробувала силою зрушити її зі стільця. Та навіть попри те, що я кричала: «Допоможіть!», дівчина не звертала на мене уваги, а тепер, ніби нічого й не трапилося, запитує жінку, чи не бажає вона ще кави! З якого дива привидові хотіти кави?»* Та спромоглася сказати лише:

– Ви, мабуть, жартуєте!

Проте впевнений потойбічний голос відразу відповів: – Так, дякую.

Це сказала жінка в білій сукні. А потім несподівано тіло Фуміко значно полегшало.

– О-ох...

З неї зняли прокляття. Фуміко, тепер уже вільно відсапуючись, стала на коліна й поглянула на Казу.

Та відповіла їй таким самим поглядом, мовби хотіла запитати: *«Ви хочете щось сказати?»*, і байдуже знизала плечима. Жінка в білій сукні відсърбнула свіжої кави й мовчки повернулася до своєї книжки.

Поводячись так, ніби не трапилося нічого надзвичайного, Казу пішла на кухню поставити на місце кавову карафку. Фуміко знову потягнулася до плеча тієї страхітливої жінки. Її пальці відчували її шкіру. *Ця жінка тут. Вона існує.*

Намагаючись осягнути ту химерщину, яка щойно з нею скоїлася, вона почувалася вкрай спантеличеною. Вона відчула все на собі – із цим годі було сперечатися. Тіло Фуміко притиснуло до землі якась

невидима сила. Доки мозок шукав бодай якесь логічне пояснення, її серце вже зрозуміло ситуацію настільки добре, що сказано перекачувало галони крові по всьому її тілу.

Вона підвелася і, відчуваючи легеньке запаморочення, підійшла до барної стійки. Казу саме повернулася з кухні. Фуміко досі почувалася збентежено.

– Вона справді привид? – запитала вона Казу.

– Так, – просто відповіла дівчина й почала насипати цукор до цукорниці.

Для Фуміко це був приголомшливий досвід, який вона пережила вперше. А для Казу – такий самий буденний епізод, як і насипання цукру до цукорниці.

«Отож, зі мною трапилося щось геть неймовірне!» Фуміко все ще шукала пояснення. *«Якщо привид... і прокляття... справжні, то шанс повернутися в минуле, мабуть, теж реальний!»*

Переживши прокляття, Фуміко, яка до того сумнівалася, що *можна повернутися назад у часі*, тепер щиро вірила: *повернутися в минуле можливо*. Утім, була одна проблема.

Уся заковика в тому правилі – *повернутися в минуле можна, лише сидячи на певному стільці. А на тому стільці саме сидів привид жінки. «Вона не зважала на мої слова. А коли я спробувала підняти її силою, вона прокляла мене. Що ж робити?»*

– Вам просто треба зачекати, – сказала Казу, ніби прочитала думки Фуміко.

– Що ви маєте на увазі?

– Щодня вона один раз виходить до вбиральні.

– Привиду треба ходити до вбиральні?

– Доки її немає, ви можете посидіти на її місці.

Фуміко уважно подивилася на Казу. Дівчина ледь помітно кивнула. Схоже, це був єдиний вихід. А от чи дійсно Фуміко було цікаво, чи треба привидові ходити до вбиральні, чи вона просто пожартувала, Казу не знала, тому вирішила не відповідати. Її обличчя знову набуло незворушного виразу.

– ...

Фуміко глибоко вдихнула. Ще мить тому вона шукала рятівну соломинку. Тепер ця соломинка була в її руках, і вона нізащо не збиралася її випускати. Колись читала про чоловіка, який завдяки одній соломинці став мільйонером. Якщо вона хотіла домогтися свого, не можна було прогавити шанс.

– Гаразд... Я почекаю. Я почекаю!

– Добре... Але зважте, що для неї немає різниці між днем і ніччю.

– Так... Добре, я почекаю. – Фуміко міцно вчепилася за свою соломинку. – О котрій ви зачиняєтеся?

– Зазвичай ми працюємо до восьмої вечора. Та якщо ви вирішите почекати довше, можете залишатися стільки, скільки забажаєте.

– Дякую!

Фуміко сіла за столик, який стояв посередині. Повернула стілець, щоби стежити за жінкою в білій сукні. Схрестила на грудях руки й важко втягувала носом повітря.

– Я дочекаюся, коли звільниться той стілець! – сказала Фуміко, не відриваючи очей від жінки в білій сукні.

Та, як і раніше, читала свою книжку.

Казу ледь чутно зітхнула.

Дзень-дзелень.

– Вітаю... Добрий вечір! – привіталася Казу своїми звичними словами.

У відчинених дверях стояла жінка. На вигляд їй було ледь за сорок.

– Когтаке!

Жінка на ім'я Когтаке була одягнена в темно-синій кардиган, під ним мала уніформу медсестри, а на плечі тримала звичайну сумку. Дещо захекана, ніби всю дорогу бігла, вона притулила руку до грудей, наче хотіла вгамувати своє дихання.

– Дякую, що зателефонувала, – сказала вона. Говорила швидко.

Казу всміхнулася, кивнула й зникла на кухні. Когтаке ступила два чи три кроки до найближчого до входу столика й зупинилася біля чоловіка на ім'я Фусагі. Здавалося, він узагалі її не помітив.

– Фусагі, – сказала Когтаке лагідним голосом, до якого зазвичай вдаються, розмовляючи з дітьми.

Спершу Фусагі не відреагував, ніби й не почув, що його покликали. Та помітивши боковим зором когось поруч, він повернувся до жінки з порожнім виразом обличчя.

– Когтаке, – пробурмотів він, упізнавши її. І начебто здивувався. – Що ти тут робиш?

– З'явилася вільна хвилинка, вирішила випити кави.

– А... ну, добре, – відказав Фусагі.

Він знову опустил очі й повернувся до свого журналу. Когтаке, не відриваючи від нього погляду, сіла на вільний стілець навпроти. Фусагі ніяк на це не відреагував і незворушно перегорнув сторінку журналу.

– Чула, ти останнім часом частенько сюди заходиш, – сказала Когтаке, оглядаючи всі закутки кафе, ніби відвідувач, який потрапив сюди вперше.

– Так, – просто відповів Фусагі.

– Отже, тобі тут подобається?

– Ох... не зовсім...

Фусагі заперечив тоном, який означав, що насправді йому подобалося це кафе. На його губах з'явилася легенька посмішка.

– Я чекаю, – прошепотів він Когтаке.

– Чого чекаєш? – запитала вона.

Фусагі обернувся й подивився на столик, за яким сиділа жінка в білій сукні.

– Доки вона встане зі свого місця, – відповів він. Його обличчя хлоп'ячому загорілося.

Фуміко не мала наміру підслуховувати, але кафе було невеличким, тому вона добре почула, що сказав Фусагі.

– Що?! – вигукнула вона приголомшено, почувши, що Фусагі теж чекає, доки жінка в білій сукні піде до вбиральні, аби й собі повернутися в минуле.

Когтаке обернулася на її вигук, а Фусагі анітрохи не звернув на неї уваги.

– Справді? – запитала Когтаке.

– Так, – коротко відповів він, відсьорбнувши своєї кави.

«Будь ласка, нехай у мене не буде суперника». Фуміко стривожилася.

Зрештою... Вона відразу зрозуміла, що це саме вона в невідгідному становищі, якщо в них обох одна мета. Коли Фуміко зайшла до кафе, Фусагі вже був тут. Оскільки він прийшов першим, то першим мав і сісти на того стільця. Фуміко була ввічливою й не збиралася лізти поза чергою. Жінка в білій сукні виходить до вбиральні лише раз на день, тому щодня був лише один шанс посидіти на тому стільці.

Фуміко хотіла повернутися в минуле негайно. Думка про те, що доведеться чекати ще один день, була нестерпною.

Фуміко не могла приховати свого хвилювання від цієї неочікуваної новини. Вона нахилилася вбік і нашорошила вуха, намагаючись підслухати, чи збирається Фусагі повернутися в минуле.

– Ти вже сидів там сьогодні?

– Не сьогодні.

– То ти не міг сісти там?

– Так... ні.

Їхня розмова анітрохи не спростувала її найгірших очікувань.

Фуміко скривилася.

– Фусагі, що ти хочеш зробити, коли повернешся в минуле?

Сумнівів не було: Фусагі чекав, коли жінка в білій сукні вийде до вбиральні. Це відкриття ошелешило Фуміко. Розчарування розтеклося по її обличчю, і вона знову розпласталася на столику. Проте нестерпна для неї розмова тривала.

– Ти хочеш щось виправити?

– Ох... ну... – Фусагі на мить замислився. – Це моя таємниця, – сказав він і по-дитячому самовдоволено всміхнувся.

– Твоя таємниця?

– Угу.

Хоча Фусагі сказав, що це таємниця, Когтаке усміхнулася так, ніби почула щось дуже приємне. А потім подивилася на жінку в білій сукні.

– Схоже, сьогодні вона не збирається до вбиральні, як гадаєш?

Фуміко такого зовсім не чекала.

– Що?!

Вона машинально підняла голову зі столу, швидко й зовсім нечутно. *«А може, жінка в білій сукні взагалі не збирається сьогодні до вбиральні? Казу говорила, що вона завжди ходить... Вона казала, що жінка ходить до вбиральні один раз на день. Але та жінка сказала: "Схоже, сьогодні вона не збирається до вбиральні". Може, жінка в білій сукні вже ходила до вбиральні сьогодні... Ні, неможливо... Дуже сподіваюся, що це не так».*

Молячись, щоб це дійсно було не так, Фуміко насторожено чекала, що відповідь Фусагі.

– Мабуть, твоя правда, – відразу погодився він.

«Неможливо!» Фуміко розкрила рота, ніби хотіла скрикнути, але оніміла від жаху. *«Чому жінка в білій сукні не йде до вбиральні?.. Що знає ця Когтаке?»* Фуміко потребувала відповідей.

Щось підказувало: що не варто втручатися в їхню розмову. Фуміко завжди вважала, що вкрай важливо оцінювати ситуацію, і тепер усе тіло Когтаке мовби натякало їй: *«Залиш нас у спокої!»*, хоча вона й не зовсім розуміла, що відбувалося між тими двома тієї миті. Проте між ними таки щось було – і це не для сторонніх. Фуміко розуміла, що не варто нічого казати, та облишила їх. Аж раптом...

– Отож... Може, нам краще піти? – запитала Когтаке лагідним і терплячим голосом.

– Що?

До Фуміко повернулася надія. Байдуже, чи ходила вже жінка в білій сукні до вбиральні. Якщо Фусагі піде, у неї більше не буде суперника.

Коли Когтаке припустила, що жінка в білій сукні не збирається сьогодні до вбиральні, Фусагі погодився й сказав: *«Мабуть, твоя правда»*. *«Мабуть»*. Хоча він так само міг сказати: *«Хай там як, а я зачекаю»*. На його місці Фуміко точно б чекала. Вона зосередила всю увагу, чекаючи на відповідь Фусагі й намагаючись не виявляти своєї нетерплячки. Усе тіло ніби стало її вухами. Фусагі кинув погляд на жінку в білому й на мить замислився.

– Так, добре, – відповів він.

Його відповідь була такою простою й зрозумілою, що Фуміко навіть не встигла затамувати подих. А потім вона так зраділа, що її серце шалено застукотіло.

– Тоді підемо, коли ти доп'єш каву, – сказала Когтаке, дивлячись на напівпорожню чашку.

Здавалося, тепер Фусагі думав лише про те, щоб скоріше піти.

– Ні, усе гаразд. Вона й так уже охолола. – Він незграбно склав свій журнал, записник та олівець, потім підвівся.

Накинувши вовняного піджака – такі носили будівельники, – він рушив до касового апарата. Тієї ж миті, навдивовижу вчасно, з кухні повернулася Казу. Фусагі віддав їй свій рахунок.

– Скільки я маю заплатити? – запитав він.

Казу почала клацати скрипучими кнопками давнього касового апарата, а Фусагі тим часом узявся перевіряти іншу свою сумку, нагрудну й задню кишені та всі інші можливі місця...

– Дивно, мій гаманець... – пробурмотів він.

Схоже, він прийшов до кафе без гаманця. Кілька разів перевірів ті самі місця, але так його й не знайшов. Він виглядав дуже засмученим, здавалося навіть, що він от-от заплаче.

Несподівано Когтаке видобула звідкись гаманця й простягнула його Фусагі.

– Ось.

То був добряче вичовганий чоловічий шкіряний гаманець, який згинався навпіл і був напханий схожими на чеки папірцями. Фусагі на мить зачкяк, здивовано розглядаючи гаманця. Не те щоб вагався, чи взяти його у Когтаке. Радше був дійсно вражений. Нарешті він мовчки взяв гаманця.

– Скільки? – запитав Фусагі, нишпорячи у відділі з монетами, ніби за звичкою.

Когтаке нічого не сказала. Вона просто стояла позаду Фусагі й дивилася, як він шукав гроші.

– Триста вісімдесят єн.

Фусагі видобув з гаманця одну монету й простягнув її Казу.

– Так, ви дали п'ятсот єн...

Казу взяла гроші, поклала їх до касового апарата. Почувся брязкіт монет. Вона витягла з шухлядки решту.

– Сто двадцять єн решти. – Казу сумлінно віддала решту й рахунок у руки Фусагі.

– Дякую за каву, – сказав Фусагі й обережно висипав решту до гаманця.

Потому він заховав його до своєї сумки, вочевидь, геть забувши про Когтаке, і квапливо рушив до дверей.

Дзень-дзелень.

Когтаке така його поведінка, схоже, анітрохи не збентежила.

– Дякую, – коротко сказала вона й пішла за Фусагі.

Дзень-дзелень.

– Якись вони дивні... – пробурмотіла Фуміко.

Казу витерла столик, за яким сидів Фусагі, і знову зникла на кухні. Фуміко, засмучена несподіваною звісткою про суперника, тепер, залишившись сам-на-сам із жінкою в білій сукні, була впевнена, що доможеться свого.

«Так... Мій суперник пішов. Тепер мені лише треба дочекатися, коли вона встане з того стільця». Такі думки снували в голові Фуміко. Однак кафе не мало вікон, а три настінних годинники показували різний час. Інших відвідувачів не було, і вона ніби не відчувала часу.

Дрімаючи, Фуміко перераховувала правила повернення в минуле. Правило перше: *у минулому можна зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе.* Сталося так, що їхня прощальна розмова з Горо відбулася саме в цьому кафе. Правило друге: *жодні дії в минулому не змінять теперішнього.* Іншими словами, навіть якщо Фуміко повернеться в той день тиждень тому й благатиме Горо не їхати, він усе одно поїде до Америки. Фуміко не розуміла, чому це правило взагалі існувало, і, подумавши про нього, знову відчула роздратування. Та нічого не вдієш, доведеться з цим змиритися. Правило третє: *повернутися в минуле можна, лише сидячи на певному стільці.* На тому стільці й сиділа жінка в білій сукні. Якщо спробувати силою підняти її, вона тебе прокляне. Правило четверте: *у минулому треба залишатися на тому стільці й не вставати з нього.* Іншими словами, з якоїсь причини в минулому не можна вийти до вбиральні. Правило п'яте: *є обмеження в часі.* Пригадавши це правило, Фуміко збагнула, що не знає його подробиць. Вона й гадки не мала, багато чи мало цього часу.

Дівчина обмірковувала правила. Думки змінювали одна одну. Від роздумів про марність задуму повернутися в минуле вона перейшла до наміру взяти ситуацію до своїх рук і сказати все, що хотіла. Зрештою, гірше вже не буде, бо теперішнє однаково не зміниться. Фуміко раз по раз повторювала правила, доки не заснула обличчям на столику.

Уперше Фуміко дізналася про мрію Горо, коли витягла його на третє побачення. Він фанатів від комп'ютерних ігор. Особливо йому подобалися ті онлайн-ігри, що називалися *MMORPG*^[4]. Його дядько був одним з розробників усесвітньо популярної *MMORPG* під назвою *Arm of Magic*. Із самого дитинства він мав на Горо величезний вплив,

і той мріяв долучитися до його компанії *TIP-G*. Ті, хто хотів складати вступний іспит на роботу в компанії, мали виконати дві передумови: 1) мати принаймні п'ять років досвіду роботи системним адміністратором у медичній галузі; 2) самостійно розробити нову комп'ютерну гру. Людські життя залежали від стабільної роботи систем у медичних закладах, тому не можна було припуститися помилок у програмах. В індустрії онлайн-ігор, з іншого боку, помилки не вважали чимось страшним, адже завжди була можливість додаткового оновлення навіть після випуску гри.

У *TIP-G* усе було інакше. Туди приймали лише людей з досвідом роботи в медичній галузі. Вони хотіли, щоб у них працювали тільки найкращі програмісти. Коли Горо розповів Фуміко про цю мрію, вона здалася їй чудовою. Та дівчина не знала, що головний офіс компанії *TIP-G* був в Америці.

Перед їхнім сьомим побаченням Фуміко чекала Горо на місці зустрічі, коли з нею заговорили двоє чоловіків. Вони намагалися познайомитися. Доволі привабливі, але їй було байдуже. Уже не вперше чоловіки фліртували з нею, і Фуміко вигадала спосіб позбуватися таких залицяльників. Та саме тоді прийшов Горо й ніяково зупинився осторонь. Фуміко відразу підійшла до нього, але ті двоє чоловіків кинули на нього презирливі погляди й запитали, чому вона з таким *нікчемою*. Їй довелося скористатися своїм способом.

Горо у відповідь лише схилив голову й промовчав. А Фуміко повернулася до чоловіків та оголосила англійською: «Ви не знаєте, який він чарівний», російською: «Йому не бракує сміливості братися за складні завдання на роботі», французькою: «Йому вистачає сили волі не здаватися», грецькою: «Він має виняткову здібність досягати неможливого», італійською: «Я також знаю, що він доклав неймовірних зусиль, щоб розвинути в собі цю здібність», та іспанською: «Він полонив мене так, як не зміг жоден інший чоловік». Відтак додала японською: «Якщо ви, хлопці, зрозуміли, що я щойно сказала, то я залюбки проведу з вами час».

Приголомшені, обоє спершу стояли мов укопані. Потім презирнулися і, насупившись, пішли.

Фуміко задоволено посміхнулася Горо.

– Ти, звісно ж, усе зрозумів, – сказала вона, цього разу португальською.

Не приховуючи сорому, Горо легенько кивнув.

На їхньому десятому побаченні він зізнався, що ніколи раніше ні з ким не зустрічався.

– О, то я перша жінка, з якою в тебе серйозні стосунки, – радісно озвалася Фуміко.

Так вона вперше підтвердила, що вони таки зустрічаються, і Горо здивовано розширив очі.

Можна сказати, той вечір був початком їхніх стосунків.

Фуміко не знала, як довго спала. Зненацька жінка в білій сукні з ляскотом закрила свою книжку. Зітхнула. Вийняла зі своєї білої сумочки білу хустинку, повільно підвелася й рушила в бік убиральні.

Фуміко ще не прокинулася, тому й не помітила, що жінка в білій сукні пішла. Із затильної кімнати з'явилася Казу. Мабуть, кафе ще не зачинилося. Казу досі була вдягнена у свою форму, що складалася з білої сорочки, чорного метелика, камізельки, чорних штанів і фартуха. Вона взялася витирати столик, за яким сиділа жінка в білій сукні, і гукнула Фуміко.

– Пані... Пані...

– Що?.. Так? – здивовано озвалася Фуміко.

Вона миттю випросталася, гарячково закліпала ще заспанними очима, безтямно роззирнулася й урешті помітила, що саме навпроти неї щось змінилося.

Жінки в білій сукні не було.

– Ох...

– Стілець вільний. Хочете сісти?

– Звісно хочу! – вигукнула Фуміко.

Вона миттю зірвалася зі свого місця й кинулася до стільця, який мав повернути її в минуле. На вигляд це був звичайнісінький стілець, нічого особливого. Доки вона стояла й дивилася на нього, ледве стримуючи бажання сісти, її серце забилося швидше. Нарешті, виконавши різноманітні правила й переживши прокляття, вона дістала свій квиток у минуле.

– Добре, поверніть мене в минулий тиждень.

Фуміко один раз глибоко втягнула повітря. Угамувала серце, яке шалено калатало, й обережно протиснулася у простір між стільцем і столиком. Фуміко думала про повернення в той день минулого тижня, опускаючись на стілець, і від цього напруга й захват досягли свого піку. Фуміко так різко сіла, що ледве не підстрибнула.

– Гарзд. У минулий тиждень! – вигукнула вона.

Серце стислося від передчуття. Вона роззирнулася. Оскільки в кафе не було вікон, дівчина не знала, день був надворі чи ніч. Стрілки трьох старих настінних годинників показували різний час. Проте Фуміко не бачила жодної різниці. Якщо вона повернулася у той день минулого тижня, Горо теж мав би бути тут, але його ніде не було...

– Я не повернулась у минуле, так? – пробурмотіла Фуміко.

Вона досі не потрапила в минуле. *«Тільки не кажіть, що я остання дурапа, бо повірила в цю нісенітницю про повернення в минуле».*

Коли Фуміко вже помітно нервувала, біля неї з'явилася Казу зі срібною тацею, на якій стояли срібний чайничок і біла кавова чашка.

– Я ще не повернулась у минуле, – напружено сказала Фуміко.

Байдужний вираз обличчя Казу не змінився.

– Є ще одне правило, – відповіла вона холодно.

«Дідько! Ще одне правило. Не так уже й легко повернутися в минуле, просто сівши на потрібний стілець».

Фуміко вже осточортіли всі ці правила.

– Ще правила?! – вигукнула вона, та насправді відчула полегшення, адже це означало, що в неї таки є шанс побувати в минулому.

Казу почала пояснювати, анітрохи не зважаючи на невдоволення Фуміко.

– За мить я наллю вам кави, – сказала вона, поставивши чашку перед дівчиною.

– Кави? Чому кави?

– Ваш час у минулому почнеться тієї миті, коли я наллю каву... – Казу пропустила повз вуха її запитання.

Фуміко це видалося трохи дивним, та вона зберігала спокій.

– ...але ви маєте повернутися до того, як кава охолоне.

Почувши це, Фуміко занепокоїлась.

– Що? Так мало часу?

– Останнє й найважливіше правило...

«Ця балаканина ніколи не скінчиться». Фуміко кортіло вирушити в минуле.

– Забагато правил... – пробурмотіла вона й обхопила руками чашку перед собою. Звичайнісінька чашка, у яку ще не налили кави. Але дівчині здалося, що на дотик вона була холодніша за порцеляну.

– Ви мене слухаєте? – продовжувала Казу. – Повернувшись у минуле, ви маєте випити всю каву, доки вона не охолоне.

– Гм... Я не дуже люблю каву...

Очі Казу розширилися, і вона наблизилася до Фуміко своє обличчя, зупинившись за якийсь дюйм від її носа.

– Цього правила ви обов'язково маєте дотриматися, – сказала вона, стишивши голос.

– Чому?

– Якщо порушите його, з вами трапиться жахливе...

– Щ-що? – Фуміко зробилося незатишно.

Правду кажучи, вона чекала чогось подібного. Уже саме повернення назад у часі – порушення законів природи. А це, зрозуміло, річ ризикована. Та чому Казу сказала їй про це лише зараз? Ураз на шляху до фінішної прямої перед нею постала прірва. Але ні, вона не збиралася відступатися, тільки не зараз, коли вже зайшла так далеко.

Фуміко насторожено поглянула в очі Казу.

– Що?.. Що може статися?

– Якщо ви не вип'єте всю каву до того, як вона охолоне...

– ...якщо я не вип'ю каву?

– ...то ви станете привидом і сидітимете на цьому стільці.

Думки Фуміко розітнуло, ніби блискавкою.

– Ви жартуєте?

– Жінка, яка сиділа тут до цього...

– Порушила це правило?

– Так. Вона повернулася в минуле, щоби зустрітися з покійним чоловіком. Схоже, вона втратила лік часу... Коли опам'яталася, кава вже охолола.

– ...і вона стала привидом?

– Так, – без емоцій відповіла Казу.

«Ризик більший, ніж я собі уявляла», – подумала Фуміко. Стільки осоружних правил, яких треба дотримуватися. Зустріти привида й пережити прокляття було чимось неймовірним. Але цього разу ставки були дуже високими.

«Гаразд, я можу повернутися в минуле. Але зможу залишатися там лише доти, доки не охолоне кава. Я й гадки не маю, скільки часу стигне кава, але припускаю, що не дуже довго. Принаймні, вистачить часу, щоби випити ту каву, навіть якщо вона жахлива на смак. Тож про це можна не хвилюватися. Та якщо я не встигну її випити й перетворюся на привида – оце вже привід непокоїтись... Припустімо, що я не зміню теперішнє, повернувшись у минуле, хай би що я робила, – тут я нічим не ризикую... Мабуть, у цьому немає плюсів, але й мінусів теж. А от стати привидом... З іншого боку, це однозначно мінус».

Фуміко завагалася. У голові зароїлися тривожні думки. Найбільше вона боялася, що кава, яку наллє Казу, буде огидною на смак. Але Фуміко була готова випити навіть її. *«А якщо в ній буде перець? Або це буде кава зі смаком васабі^[5]? Як я зможу випити цілу чашку чогось подібного?»*

Усвідомлюючи, що її думки стають аж надто параноїдальними, Фуміко похитала головою, щоб струсити із себе тривогу, яка щойно накрила її хвилиною.

– Гарзд... То я просто маю випити каву, доки вона не охолоне, так?

– Так.

Фуміко набралася рішучості. Чи, радше, упертості.

Казу незворушно стояла біля неї. Фуміко припускала, що якби вона сказала: *«Вибачте, але я передумала»*, реакція Казу була б такою ж. Дівчина на мить заплющила очі, поклала стиснуті кулаки на коліна та втягнула ніздрями повітря, ніби хотіла зосередитись.

– ...Я готова, – оголосила Фуміко й зазирнула в очі Казу. – Будь ласка, наливайте каву, – рішуче додала вона.

Легенько кивнувши, Казу правою рукою взяла з таці срібний чайничок і серйозно подивилася на Фуміко.

– Пам'ятайте... – Казу витримала паузу й прошепотіла: – Випийте каву, доки вона не охолоне.

Казу почала повільно й незворушно наливати каву до чашки. Її поза видавалася байдужою, але плавні рухи були якимись урочистими, і Фуміко почувалася так, ніби спостерігала за якоюсь стародавньою церемонією.

Коли Фуміко побачила мерехтливу пару, що здіймалася над чашкою кави, усе навколо її столика почало крутитися й викривлятися разом з вихорами пари. Це налякало, і дівчина заплющила очі. Відчуття, що її саму викривляло й закручувало, як усе навколо, ставало дедалі сильнішим. Вона міцніше стиснула кулаки. *«Якщо так триватиме, я не опинюся ані в теперішньому, ані в минулому – просто розчинюся в повітрі, як хмарка диму»*. Скута тривоگو, Фуміко пригадала, як уперше зустріла Горо.

Вони познайомилися навесні два роки тому. Тоді Фуміко було двадцять шість, а Горо – двадцять три. Фуміко працювала в компанії клієнта. Горо, за скеруванням своєї організації, працював у тій самій

компанії. Фуміко була керівником проєкту, і їй підпорядковувались усі інші тимчасові працівники компанії.

Фуміко ніколи не соромилася висловлювати критику, навіть своїм керівникам. Вона сварилася з колегами й керівниками. Але ніхто на неї не ображався. Вона завжди була чесною й відвертою, та й усіх захоплювало те, скільки зусиль вона докладала у своїй роботі.

Хоча Горо був на три роки молодшим за Фуміко, він поведився як тридцятилітній. Правду кажучи, він здавався значно старшим. Фуміко почувалася молодшою й завжди зверталася до нього з належною ввічливістю. Утім, Горо був не тільки наймолодшим у їхній команді, а й найдосвідченішим. Він був висококваліфікованим системним інженером і без зайвих слів виконував свою роботу. Навіть Фуміко вважала його надійною людиною.

Якось, коли проєкт, що ним керувала Фуміко, наближався до завершення, саме перед тим, коли програму мали передати замовникові, у ній виявили значну помилку. Під час створення програм для медичних систем навіть найменші помилки можуть мати тяжкі наслідки. Вони не могли віддати замовникові програму в такому стані. Та річ у тім, що іноді знайти причину такої помилки буває так само складно, як краплю чорнила, що впала в басейн завглибшки двадцять п'ять метрів. Проблема була не лише в тому, що їм належало виконати дуже складне завдання, – у них ще й не було на це часу.

Оскільки Фуміко керувала проєктом, виконання умов замовлення лягало на її плечі. До дня передавання програми замовникові залишався тиждень. Більшість її колег зійшлися на тому, що на виправлення помилки піде щонайменше місяць, тому вони ніяк не зможуть виконати це замовлення вчасно. Навіть Фуміко думала, що їй доведеться піти у відставку. Посеред усього цього сум'яття з офісу кудись зник Горо. Він нікому нічого не сказав, і ніхто не міг вийти на зв'язок з ним. Натяк за натяком, і невдовзі всі почали підозрювати, що Горо причетний до тієї помилки в програмі. Вони вирішили: йому так соромно, що він не хоче з'являтися перед їхні очі.

Звісно ж, не було жодних підстав підозрювати Горо. Якщо цей проєкт був приреченим на невдачу, значно легше були скинути всю провину на когось. Оскільки Горо не з'являвся на роботі, він і став тим цапом-відбувайлом. Фуміко теж була серед тих, хто покладав провину на нього. Але четвертого дня Горо несподівано прийшов до офісу й повідомив, що знайшов причину помилки.

Усі ці дні він не голився, від нього тхнуло, але ніхто не зробив йому зауваження. Його виснажене обличчя свідчило про те, що він не мав часу навіть поспати. Коли всі члени команди, а з ними й Фуміко, вирішили, що це завдання занадто складне й опустили руки, Горо самотужки успішно виправив помилку. Це було дивовижно. Зникнувши з роботи без дозволу й навіть не повідомивши про це нікого з колег, він порушив основні правила компанії. Та водночас показав свою відданість роботі й зробив те, що не вдалося іншим членам команди.

Фуміко щиро подякувала йому й вибачилася за те, що підозрювала його в причетності до тієї помилки. Горо лише посміхнувся й похитав головою.

– Гаразд, може, пригостиш мене кавою? – запитав він.

Отоді Фуміко закохалася.

Після успішного завершення проєкту вони повернулися до своїх компаній, і Фуміко майже не бачилася з Горо. Але вважала, що обіцянки треба виконувати, тому, щойно з'являлася вільна хвилинка, запрошувала Горо до різноманітних закладів, аби щоразу пригостити його кавою.

Підхід Горо до роботи свідчив про те, що він звик без зайвих слів виконувати поставлені завдання. Коли працював задля певної мети, то більше ні на що не зважав. Уперше Фуміко дізналася, що головний офіс компанії *TIP-G*, яка розробляла *MMORPG*, розташовано в Америці, коли прийшла до Горо в гості. Вона бачила, з яким захватом він розповідає про роботу в *TIP-G*, і навіть почала хвилюватися. *«Коли його мрія здійсниться, що він вибере – її чи мене?»*

Мабуть, не варто думати про це так, адже тут неможливо порівнювати. Але якщо...»

Відтак потроху Фуміко почала усвідомлювати, як багато втратить з переїздом Горо. Дійшло до того, що вона сумнівалася в його почуттях до себе. Час минав, і тієї весни Горо нарешті отримав пропозицію від омріяної компанії. Його мрія здійснилася.

Виявилось, що Фуміко мала підстави для хвилювання. Горо вибрав переїзд до Америки. Він вибрав мрію. Фуміко дізналася про це минулого тижня, у цьому кафе. Вона розплющила очі, почуваячись спантеличено, ніби щойно прокинулася.

Відчуття, ніби вона була привидом і крутилася в повітрі, як мерехтлива кавова пара, минуло, і Фуміко знову відчула свої кінцівки, які до того здавалися зовсім нерухомими. Запанікувавши, вона взялася обмацувати своє тіло й обличчя, аби переконатися, що все на місці. Коли дівчина нарешті опанувала себе, то побачила перед собою чоловіка, який спантеличено спостерігав за її дивною поведінкою.

То був Горо. Вона не могла помилитися. Горо, який мав би бути в Америці, сидів прямісінько перед нею. Фуміко зрозуміла, що таки повернулася в минуле. Вона відразу здогадалася про причину його спантеличеності. Жодних сумнівів, вона повернулася в той день минулого тижня. У кафе все було точнісінько таким, як вона запам'ятала.

Чоловік на ім'я Фусагі сидів за найближчим до входу столиком з розкритим журналом. Гіраї – біля барної стійки, навпроти неї – Казу. А за столиком у дальньому кінці кафе, де минулого тижня сиділи вони, був Горо. Лише одне змінилося: сама Фуміко сиділа на іншому місці.

Минулого тижня вона сиділа навпроти Горо. А тепер опинилася на стільці, який зазвичай займала жінка в білій сукні. Вона була навпроти Горо, проте їх розділяв один столик. *Він так далеко.* А втім, річ тут була зовсім не у відстані, а, радше, у тому, що все видавалося

якимось неприродним. І спантеличений вираз обличчя Горо був цілком зрозумілим.

– ...

Хай там як, вона не могла залишити свій стілець. Таким було одне з правил. *«А що, як він запитає, чому я сиджу тут? Що я йому скажу?»* Від цієї думки у Фуміко перехопило подих.

– О Господи, уже так пізно? Вибач, мушу йти...

Хоча Горо й здавався розгубленим, та, попри цю дивну ситуацію з різними столиками, він сказав точнісінько те саме, що й минулого разу. Схоже, це було ще якесь таємне правило мандрівки в минуле. Його слова так доречно нагадали Фуміко, у який час вона повернулася.

– Ох, нічого. Усе гаразд. У тебе обмаль часу? У мене теж.

– Що?

– Вибач...

Вони не могли порозумітися, і розмова зайшла в глухий кут. Хоча Фуміко знала, у який час повернулася, вона все одно була збентеженою, адже це вперше їй довелося здійснити мандрівку в минуле.

– Що?

– ...

Аби трохи заспокоїтися, вона відсърбнула кави, спостерігаючи над чашкою за реакцією Горо. *«О ні! Кава вже не гаряча, а тепла! Зовсім скоро вона охолоне!»*

Фуміко стривожилася. За такої температури вона вже могла випити її всю. Це був неочікуваний недолік. Фуміко кинула сердитий погляд на Казу за барною стійкою. Її дратував незмінний байдужний вираз на обличчі дівчини. Але це ще не все...

– Ох... Така гірка.

На смак кава була ще гіркішою, ніж вона думала. То була найгіркіша кава, яку їй доводилося куштувати. Дивні слова Фуміко ще більше спантеличили Горо.

– ...

Потираючи шкіру над правою бровою, він зиркнув на свого годинника. Боявся спізнитися. Фуміко це розуміла, тому квапливо додала:

– Гм... Я маю сказати тобі щось важливе.

Вона насипала з цукорниці перед собою цукру у свою каву. Додавши ще й молока, почала енергійно перемішувати напій, вистукуючи ложкою об стінки чашки.

– Що?

Фуміко не знала, чому він насупився – бо вона додала до кави стільки цукру чи, може, бо не хотів тієї миті говорити про щось важливе.

– Я маю на увазі... Хочу як слід усе обговорити.

Горо знову поглянув на годинник.

– Зажди-но...

Фуміко відсърбнула підсолоджену каву й схвально кивнула. До зустрічі з Горо вона не пила каву. Але запрошення показувати стало приводом побачитися з ним і посприяло їхнім подальшим зустрічам. Спостерігаючи, як Фуміко, яка доти ненавиділа каву, гарячково підсолоджувала її й доливала молока, Горо іронічно посміхнувся.

– Агов, це серйозна справа, а ти тут насміхаєшся, бо я п'ю каву...

– Зовсім ні.

– Ще й як насміхаєшся! Навіть не намагайся заперечувати, усе написано на твоєму обличчі, – нетерпляче перебила його Фуміко.

– ...

Вона відразу пошкодувала, що ось так перервала їхню розмову. Вона доклала стільки зусиль, аби повернутися в минуле, і тепер поводитися майже так само, як і минулого тижня. Знову відштовхувала його цими безглуздими звинуваченнями.

– ...

Збентежений, Горо підвівся. Він звернувся до Казу за барною стійкою.

– Перепрошую... Скільки я маю заплатити? – Він потягнувся за рахунком.

Фуміко розуміла: якщо вона не завадить Горо, він оплатить рахунок і піде.

– Зачекай!

– Усе гаразд, краще залишмо все як є.

– Це не те, що я прийшла тобі сказати.

– Що?

«Не їдь».

– Чому ти не обговорив цього зі мною?

«Я не хочу, щоб ти їхав».

– Ну, це...

– Я знаю, наскільки важлива для тебе ця робота... Я ж не заперечую, щоб ти їхав до Америки... Я не відмовлятиму тебе...

«Я думала, що ми завжди будемо разом».

– Але принаймні...

«Невже про це думала тільки я?»

– Я хотіла, щоб ти обговорив це зі мною... Розумієш, не дуже гарно з твого боку приймати рішення, не обговоривши цього зі мною...

«Я справді щиро...»

– Річ у тім... ну, ти знаєш.

«...кохала тебе».

– Я почувалася так, ніби ти навмисне нічого мені не розповідаєш...

– ...

– Я хотіла сказати...

– ...

«Від цього все одно нічого не зміниться...»

– Ну... Це все, що я хотіла сказати.

Фуміко планувала бути відвертою – зрештою, теперішнє однаково не зміниться. Але вона не могла сказати цього. Їй здавалося, що це зізнання буде визнанням поразки. Вона зненавиділа б себе, якби запитала щось на кшталт: *«Що ти вибираєш – роботу чи мене?»* До зустрічі з Горо робота для Фуміко завжди була на першому місці.

Вона не хотіла казати йому щось подібне. Не хотіла й поводитися як стереотипна жінка, особливо перед чоловіком, молодшим на три роки. Вона була гордою. А ще, схоже, заздрила, що його кар'єрне зростання перевершувало її власне. Тому не спромоглася на відвертість. А втім... Однаково було занадто пізно...

– Добре, їдь... Байдуже... Хай би що я сказала, ти все одно поїдеш до Америки.

– ...

Договоривши, Фуміко одним махом допила каву.

– Ого.

Коли чашка спорожніла, вона знову відчула запаморочення. Світ навколо знову закрутився й наповнився мерехтливою парою.

«І навіщо я поверталася в минуле?»

Фуміко поринула в думки.

– Я завжди думав, що... – озвався Горо. – Що я тобі не пара.

Фуміко не розуміла, чому він це казав.

– Коли ти запрошувала мене випити кави, – продовжував він, – я завжди повторював собі, що не варто в тебе закохуватися...

– Що?

– Тому що в мене є це... – сказав Горо.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Доки
кава

не
охолоне

Усе можна виправити,
якщо є час

Тосікадзу
Кавагуті

Примечания

1

Єна – грошова одиниця Японії. *(Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інше.)*

[Повернутися](#)

2

Університет Васеда – японський приватний університет у Токіо. *(Прим. ред.)*

[Повернутися](#)

3

«Funiculi, Funicula» – неаполітанська пісня, написана 1880 року італійським журналістом Пеппіно Турко на вшанування першого фунікулера, що прямував до вулкана Везувій.

[Повернутися](#)

4

MMORPG – масові багатокористувацькі рольові онлайн-ігри.

[Повернутися](#)

5

Васабі, або японський хрін, – типова спеція японської кухні.

[Повернутися](#)